

τὴν Μάγδα του τὴν λατρευτὴν :
 Ὡ ποβερίτο Στέφανο! τί συμφοράς ὑπίστη!

Πράξις τρίτη, λήμψ' ἡ Μάγδα σὰν τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἤλιε
 καὶ φωνάζει: αἰούτο μοῦτο πρὶς, δίνετε δὴλ κονοσίε, »
 ἤγουν ὁ Πρωθυπουργός μας παίζει πρόσωπο βουβὸ
 καὶ γιὰ τὴν αὐτὴν λέγει μὴ 'ρωτᾶς τὸ τί τραβῶ.

Κι' ἐγὼ τὴν 'χειροκρότησα, ὑπὲρ τοῦ ἔξουσιῶν,
 καὶ λέγω: Ἀλεονόρα μου, γράτσια πὲρ λ' ἀβίξο, »
 ἤγουν θερμῶς σ' εὐχαριστῶ γιὰ τοῦτο τὸ μαντάτο,
 καὶ λέγε παρακάτω.

Κι' ἡ Μάγδα μὲ παραφορὰν
 φωνὴν ἀφίνει τρομεράν:

αὐτὴ φάντασμα μὲ κωνηγῆ, τί φέσμα μὲ δώκει;
 ποῖός ἐβαί τούτος ὁ μακρός μὲ τὸ μεγάλο νότι;
 ρουσιὰρ συνταγματὸν ντὶ Κόντε Θεοτόκι;
 τοῦτίστιν ὁ συνδυασμὸς τοῦ Κόντε θὰ 'παύχη; »
 Ἐφέρις τοὺς Βασιλάκηδες πῶς τοὺς ἀρῆσαν ἐξω.
 Π.—Ἐφέρις καὶ σὺ πῶς μελετῶ καλὰ νὰ σοὺ τῆς βρίζω.
 Φ.—Λένε πῶς δὲν ὑπέβαλαν ἀναφορὰν ἐγκαίρως
 καὶ μὴ 'ρωτᾶς πῶς ἔγινε γι' αὐτὸ τὸ κάλ' ὁ γέρος.

Καὶ τότε κάποιος ἄγγελος, ποὺ μύριζε βαρέλι,
 ὅσ'τὴν Μάγδα ἀναγγέλλει
 πῶς 'βῆσαν οἱ Συνδυασμοὶ
 καὶ φέρουν γόρα τὰ χωριὰ,
 κι' εὐθὺς τὴν ἐπίασαν σπασμοὶ
 κι' ἄλλαξε χρώμα καὶ θυριὰ.

Τῆς εἶπαν πῶς ὁ Στρατηγὸς κι' ὁ τῶν πολέμων ἦρος
 ὤμλησε προχείρως
 ὅσ'τὸ Σάλεσι, ὅσ'τὸν Ὀρωπὸ,
 κι' ἡ Μάγδα φώναξε: ἀπὸ πῶλ »

Τῆς εἶπαν, καθὼς ἐνοιόμισα, βρὲ Περικλῆ κασσίδη,
 καὶ περὶ τοῦ Ἀελθῆ,
 πῶς βάζει κἀληθῆ μόνος του, πῶς τὸν Παπποῦ 'παράτησε,
 ὅσ'τὸν δρόμο τὸν ἀντάμισος καὶ δὲν τὸν ἐχειρίτησε.

Τῆς εἶπαν πῶς δὲν ἔγινε ὅσ'τοὺς δεκατρεῖς δεκάτος
 ἐκείνος πούδινε φωτιὰ καὶ ὅσ'τὰ ὀθυσμένα σπέρτα,
 τῆς εἶπαν τρεῖς σύμβολα πῶς ἔχει κι' ὁ Μικτός,
 οὐλίβο, μίρτο, λάουρο, ὀάφραις, ἐλθαῖς καὶ μύρτα.

Τῆς εἶπανε πῶς μ' ἀπονιὰ
 ὅσ'τὰ Σάλωνα σφάζουν ἀρνιὰ,
 Μαρία Πενταγυῖστια,
 καὶ τὸ Κορδόνι τὸ σφιχτὸ
 ἄνοιξε σπῆτι τραντακτὸ
 εἰς τὴν Χρυσοσπηλιώτιστα.

Τετάρτη πράξις ἀρχισε κι' ἰδέποξε σιγῆ,
 ὅσ'τὴν πράξις τούτη φαίνεται πῶς γίνετ' ἐκλογῆ,
 κι' ἡ Μάγδα μπαινὶ κἀκινῆ, πολλὸ ζωροτιέρα,
 καὶ λέει ὅσ'τὸν πατέρα
 πῶς ἦλθε πρῶτος ὁ Σκουζέ, Μινιστρος μὲ στερλίνα,
 εἰς τὸ γνωστὸν Ἠράκλειον ἀπὲξω ὅσ'τὴν Ἀθήνα,
 ποὺ Γερμανοὶ τὸ κατοικοῦν μὲ γένεια καὶ μὲ μουσι,
 ποὺ καὶ τὸ τραῖνο σταματᾷ, πρὶν πάη ὅσ'τὸ Μαρσοῦσι.

Κι' ὁ Σθάρτε, καθὼς 'κατάλαβα, κρῆσις Γερμανικῆ,
 σὰν ἐμαθ' ἐκ τῆς κόρης του πῶς πρῶτος 'βῆκε' ἐκαὶ
 ἐκείνος ποὺ παρίδωκε διὰ νικτὸς πρὸ χρόνιον
 τὸν Χαμερστανί, Περικλῆ, φυγδοῖκον Βαρδόνον,
 τοῦλθαν τὰ φεγγαριάτικα κι' ὄργη τὸν 'πῆρε τὸση,
 πούβγαλε τὸ πιστάλι του τὴν Μάγδα νὰ σκοτώση.

Κι' ἐκαὶ ποὺ τὸ κορίτσι τοῦ τὸ βάζει ὅσ'τὸ μουσικτὸ
 ἔξασπα τούρχειται ταμπλάς, κι' ἀμείως, Περικλῆτο,
 ἔκαπόνεται φερδὸς πλατὸς μοζὶ μὲ τὸ πιστάλι
 κι' ἀνατριχίσαον ὄλοι.

Κι' εἶδα τὸν γέρο
 νὰ πέφτει κάτω,
 σὲ νὸν ἔβιρο
 ἢ μὲν τραβότο.

Κι' ἔστοι τὸ δράμα 'τίλειωσε κι' ἄδειασαν ὄλ' αἱ θέσις
 κι' ὁ κόσμος ἔφυγε κι' ἐμεις κι' οἱ Πρίγκηπες τῆς Ἑσσης,
 κι' ἠκούσθη τότε δυνατὸς
 τῶν πληρωσάντων κοπετῆς.

Ἔβαι τρανὴ κυρὰ
 κι' ἀρτίστια ντὶ καρτέλο,
 καὶ κάθε φουκαρὰ
 γανόνει τὸ τσαρβέλο.

Καὶ νηστικὸ γαλάνθη
 ἢ τέχνη σου τραβῆ,
 εἰσαι Μουσοῦν ἰσιμαντι,
 μὰ πῆρις ἀκριβὰ.

Σκόντο κὸλ σάνκβε μίο
 λ' ἀπόρ κι' πῶξ, τί,
 κι' ἀφίνεις ντελοτὶ
 κάθε ξερὸ ταμῆο.

Τοὺς λάτρως τοῦ καλοῦ
 τοὺς 'βρῆκας μὲς ὅσ'τὴν ὄρα,
 μὰ πῆγαινε κι' ἄλλου,
 ἀντίο, Ἀλεονόρ.

Π.—'Ἀπ' ὄσα μούπες, Φασουλή, δὲν ἔχω νοίσιμα σκράπα.
 Φ.—Τί νὰ σοὺ κάνω, Περικλῆ; καταλεπτῶς σοὺ τάπα,
 κι' ἂν θέλω δὲν 'κατάλαβε, μήπως κι' ἐγὼ 'κατάλαβα;
 Π.—Ὅσοι λοιπὸν ὄκτω κλωτσιαῖς γι' αὐτὰ τὰ θεοπάλαβα.

Καὶ καμπόσις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαῖς.

Εὐχαριστῶ κατὰ πολλὰ τὸν Σύλλογον τὸν φίλον
 τῶν εὐ φρονούντων καὶ ρεκτῶν Ἐμποροῦπαλλήλων
 γιὰ τὴν ἀγάπη ποῦδειξαν καὶ ὅσ'του «Ρωμηοῦ» τὴν πένα
 καὶ μέλος των ἐπίτιμον ἐψῆφισαν κι' ἐμένα.

Τοῦ Νίκου τοῦ Γεννηματὰ τραγοῦδα βῆσαν πρῶτης,
 ποὺ σφῆζει μίσα καὶ σφιγγᾷ διὰθέρως νόστης,
 ἔρος ἱμπνίει φλογερὸς τοῦ ποιητοῦ τοὺς στίχους
 καὶ κλαίει καὶ παθαίνεται μὲ διαφόρους ἤχους.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μαζὲ τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα καὶ ρυθμῆς,
 ὅσ'τὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμῶς.